

PAARD & SPORT

NR. 11 NOVEMBER 2013

- >> 7 TIPS VOOR
UITGEBREIDE POETSBEURT
- >> DRESSUUR IN ONTWIKKELING
- >> BETERE KÛRBEOORDELING
- >> DE KNHS IS ER VOOR JOU
SAMEN WERKEN AAN
STERKE VERENIGINGEN

MARIJKE VISSER
PASSIE VOOR
ENDURANCE

Marijke met Wamid (met deken) en Eomer. 'Eomers roepnaam is Joep, omdat niemand zijn naam goed kan uitspreken,' lacht Marijke.

Marijke Visser
**'Ik ben dankbaar
voor de kansen
die ik krijg'**

ENDURANCE ALS PASSIE

Tweede op het WK voor Young riders, achtste op het EK voor senioren, dat is beslist niet alleen haar verdienste, zegt Marijke Visser. 'Het zijn allemaal anderen die het mij mogelijk maken om deze sport te bedrijven, zonder dat ze er een cent voor terugkrijgen.' Geld misschien niet, mooie prestaties zeker, van een enduranceamazone met veel hart voor de sport.

TEKST & FOTO'S: JACOB MELISSEN

M

arijke Visser (20) houdt een groot gedeelte van het jaar domicilie bij Emile Docquier en Kristel van den Abeele in Stavelot in de oostelijke Ardennen. Ze is een van de aanstormende talenten in de endurance-sport, die de Nederlandse bondscoach endurance Emile Docquier koestert. Met haar frêle figuur is ze het prototype van de endurancesporter, maar ze komt niet uit een 'paardenfamilie'. 'Mijn ouders houden wel van dieren en ik ben altijd een dierenliefhebber geweest. Thuis hadden we honden, katten, konijnen en hamsters. Toen ik twaalf was ging ik naar de manege in de buurt van Soest en daar was ik niet meer weg te slaan. Ik had les maar eigenlijk vond ik maar één ding leuk en dat was buitenritten maken. Na de basisschool ging ik naar het Groenhorst College in Maartensdijk. Toen ik het vmbo had afgerond heb ik een mbo-opleiding Paardenhouderij gevolgd aan het Groenhorst College in Barneveld. Eerst was het een algemene opleiding waarin dieren centraal stonden, maar eigenlijk vond ik alleen paarden leuk. Die liefde voor paarden kwam tot bloei toen ik zelf pony was gaan rijden,' vertelt Marijke.

ouders als groom

Jonge meiden die paardrijden willen vaak dressuur rijden of ze stoppen met rijden als ze een vriendje krijgen. Marijke Visser begon echter intensief te rijden – ze kreeg de beschikking over een paar verzorgpony's – en koos voor een sport die in Nederland nog niet erg populair is. 'Het moet altijd net iets

anders zijn dan het geëigende. Het Met die verzorgpony's kon ik in de wei rijden en mocht ik zelf weten wat ik wilde doen. leek me leuk om in wedstrijdverband buiten te rijden. Misschien had ik erover gelezen en dacht toen, dat wil ik ook gaan doen,' vertelt Marijke, en haar ogen beginnen te twinkelen. 'Na de eerste wedstrijd bleven mijn ouders, die groomden, me steunen. Zij vonden het leuk en dus gingen ze ook de tweede wedstrijd weer mee, net zoals mijn vader nu nog steeds meegaat om hand- en spandiensten te verrichten. Ik heb dat jaar doorgereden en alle winstpunten gehaald in de klasse 1 en een jaar later ben ik van start gegaan in klasse 2.'

Kansen

Marijke ontmoette de ervaren endurancefamilies Lamsma en De Boer. Zij hadden de ambitie om meer jeugdruiters in deze discipline aan de start te krijgen. 'Via hen kwam ik in een traject terecht dat me de mogelijkheid gaf om in internationale wedstrijden te starten. Eerst dacht ik dat die voor mij te hoog gegrepen waren, maar ik was ambitieus genoeg om naar hen te luisteren. Ook daarbij werd ik enorm gesteund door mijn ouders. In goed overleg tussen mijn ouders, de families Lamsma en De Boer en mijn persoontje hebben we besloten

WIE IS MARIJKE VISSER?

NAAM: Marijke Visser
GEBOREN: 24 februari 1993
WOONPLAATS: Soest en Stavelot (B)
PAARDEN: **Wamid** (Rhapsody x Karamy, 2002) van eigenaar Julie Otjacques
Eomer (Werter x Efrema, 2003, A-kader Young Riders) van Emile Docquier
Oudji van Lilian Donnals
Hasnar van Herve Colin
Kain en Nib Karaskan Star van Helene Baayen
Noumea des Sauvions van Jean Houassin-Delvaux.
 'Ik ben heel blij dat de eigenaren hun paarden aan mij toevertrouwen. Ook dankzij

mijn sponsors Cavalor paardenvoer, Maximum tuig. Hidez compressiepakken voor paarden en Country Mill kan ik de sport beoefenen zoals ik dat doe.'
RESULTATEN: 2013: EK Endurance senioren: 8ste met Wamid; 45e CEI3* Abu Dhabi met Wamid. 2012: CEI2* Aumont: 2de met Kain, CEIYJ2* Corlay: 1ste met Eomer; CEIYJ2* Leersum: 1e met Karel; CEIYJ2* Mont-le-Soie: 12de met Hasnar. 2011: CEI2* Argentan: 18de met Eomer; CEIYJ2* Ermelo: 4de met Noumea des Sauvions. 2010: CEIYJ* Nettersheim: 1ste met Amalawinta.

'In die derde lus vroeg ik me af of ik wel goed bezig was'

dat traject in te slaan en rustig te kijken waar we zouden uitkomen. Deelname aan een kampioenschap was in eerste instantie een droom. In de eerste klasse 3-wedstrijd (90 kilometer, red.) ging het direct goed en gemakkelijk. Voor ik het wist stonden we in 2010 aan de start van een internationale eensterwedstrijd in Nettersheim. Op dat moment werd mijn droom, het WK in Abu Dhabi in december 2011, een echt doel.'

'ECHT GAAF!'

Marijke reed de wedstrijd in Nettersheim met Joyce van den Berg en Fenne Koppenol. Het doel van Lamsma en De Boer was om een jeugdteam aan de start te krijgen van dat wereldkampioenschap voor de jeugd. Voor Marijke leek het ineens moeilijk te worden om zich voor het WK te kwalificeren, want Amalawintha (zie kader) had een paar lichte blessures opgelopen. 'Mijn geluk was dat Emile Docquier op dat moment, in 2011, bondscoach werd van de Nederlandse enduranceruiters. Hij bracht me in contact met Nourmea des Sauvions en met haar heb ik de eerste 120 kilometer gereden op de Fasna Trail. Docquier bezit ook Eomer en die werd aan mij ter beschikking gesteld. Het lukte mij om met Eomer in Frankrijk de tweede 120-kilometerwedstrijd goed uit te rijden. Daarna lukte het me ook om de derde kwalificatie te halen en daarmee had ik alsnog mijn doel: het WK jeugd. Dat was echt gaaf!'

BLUNDER

Aan die wedstrijd bewaart Marijke prachtige herinneringen. De fantastische reis met paarden in het vliegtuig, de woestijn, de geheel andere kleding, de fantastische accommodatie en een sport die daar leeft. Ik eindigde als beste Nederlander met Eomer op de zeventiende plaats. De ervaring konden we een jaar later gebruiken op het EK in Mont-le-Soie. Mijn nieuwe doel was ook presteren. Ik had op het podium willen staan maar ik eindigde als vierde. Door mijn eigen stomme schuld heb ik Eomer die eer niet kunnen bezorgen. Ik stopte de sprint te vroeg. Ik dacht dat ik er al was en toen haalden ze me op de eindstreep met zijn tweeën. Toen stond ik naast het podium, op een paar honderdsten van een seconde achterstand,' vertelt Marijke, en er verschijnen tranen in haar ogen. 'Als ik op een minuut achterstand als vierde was geëindigd had ik het kunnen accepteren en nu baal ik nog steeds enorm van deze blunder. Ik weet dat een paard niet weet of hij eerste of als tiende eindigt, maar ik heb nog steeds last van een schuldgevoel.'

GEEN ENKELE MOEITE

In 2013 was het WK jeugd in Tarbes Marijkes volgende doel. 'Daar ging ik naartoe zonder mezelf een kans te geven op een podiumplaats. Het was een WK met alle sterke combinaties. Na de eerste etappe kwam ik binnen als dertigste en vertrok

voor de tweede als twaalfde. Ik was in een positie dat ik de kopgroep bleef zien. Het verschil kon ik steeds maken in de vetgate, waar ik tijd goed kon maken. In de derde lus vroeg ik me af of ik wel goed bezig was. Ik reed bij ruiters uit de Emiraten en die staan erom bekend dat ze hard rijden. Eomer ging rustig mee in het tempo en het kostte hem geen enkele moeite. Na de laatste vetgate ging ik als eerste Europeaan de laatste ronde in. Nu was een plek bij de eerste vijftien mijn streven, en zo de beste Europeaan worden op dit WK. Vrij snel werd ik voorbijgereden door een hard rijdende Italiaan. Ik heb even de achtervolging ingezet, maar hij reed te snel en toen heb ik Eomer teruggenomen. Even later haalde ik hem weer in, want zijn paard was op. Bij het laatste groompunt kreeg ik te horen dat ik vijfde lag en ongeveer een kilometer voor de eindstreep haalde ik een Australiër in, waardoor ik was opgeschoven naar de vierde plek. Toen ik over de eindstreep kwam stond mijn groom Jamila met de tranen in de ogen op me te wachten. Daardoor dacht ik dat er met Eomer iets hand de hand was, maar ik had niets gevoeld. Zij vertelde me dat twee paarden van de Arabieren voor mij niet door de veterinaire keuring waren gekomen. Ik was dus tweede geworden!' vertelt Marijke met een lach van oor tot oor.

TACTIEK

Uren lang trainen, iedere dag opnieuw, vele uren in de wedstrijd, waar denk je dan aan? Marijke zegt gedicteerd dat ze steeds volledig geconcentreerd is op haar paard en de tactiek. 'Het is steeds nadenken over het tempo, het terrein, wanneer te versnellen of juist wanneer snelheid te minderen. Zo heeft Eomer vanaf de start het gevoel dat hij de hele wereld aankan en ondertussen weet ik dat ik hem zijn gang kan laten gaan. Als ruiter ben je dan in een iets passieve rol gedrongen. De één leidt, de ander volgt. Soms maan ik hem tot een iets rustiger tempo, maar als hij aangeeft het daarmee niet eens te zijn, laat ik hem weer het tempo bepalen. Ik rijd het liefst achteraan in een groep en dan zo dat als er een ontsnapping is, ik direct kan aansluiten.'

Na de vierde plaats op het EK in 2012 kreeg Marijke een uitnodiging voor de Presidents Cup in Abu Dhabi, haar eerste 160 kilometer en daarna als vormbehoed een wedstrijd over 100 kilometer. 'Daardoor werd ik geselecteerd voor het EK Senioren. Dat betekende vele uren trainen, want Wamid, voor de 160 kilometer, en Eomer, voor de 120 kilometer, moesten topfit aan de start verschijnen. Die laatste veertig kilometer is echt ver. Gelukkig is Wamid een erg comfortabel paard. Hij draagt me. Ik doe naast paardrijden geen andere sport. Of ik spierpijn heb na een wedstrijd hangt erg af van het paard, het terrein en de weersomstandigheden. Vanaf de eerste wedstrijd in Leersum ben ik fulltime bezig met de endurance. Het is helemaal mijn ding. Mijn ouders helpen me waar ze kunnen. Ook Emile Docquier en Kristel van den Abeele helpen me enorm. De trailer waarmee ik naar de wedstrijden ga, leen ik. De paarden worden mij ter beschikking gesteld. Ik ben heel dankbaar voor alles.' ■

DIE EERSTE WEDSTRIJD...

Marijke reed haar eerste endurancewedstrijd in 2008 in Leersum. De afstand was dertig kilometer en alles ging fout. 'Ik was als voorbereiding op die wedstrijd bij Donna Oudshoorn geweest en zij heeft geprobeerd mij de spelregels uit te leggen. Ik had een superhete Arabische merrie Amalasintha. Toen ik bij de P/A (pols- en ademhalingscontrole, red.) aankwam, had ze hartslag 80 in plaats van 60. Dat betekende diskwalificatie. Ik snapte er niets van: de merrie was topfit en had gemakkelijk verder gekund. Ik vond het zo leuk om te doen, dat ik me direct voor een volgende wedstrijd heb ingeschreven. Tijdens die eerste rit kwam ik erachter dat je je optimaal kunt voorbereiden op zo'n debuut, maar dat je pas weet wat een endurancewedstrijd is als je er een hebt gereden. Voor die tweede wedstrijd, in Kootwijkerbroek, heb ik me intensiever ingelezen en toen ging het geweldig. Ik haalde mijn eerste winstpunt binnen.'

Links met Wamid, rechts keuring met Eomer en onder in actie met Nib Karaskan Star.